

Overweging (nav Exodus 11:1-10 en Matt 6-10)

Lieve mensen jong en oud, mensen van Gods goede verhaal

Misschien hebt u vanmorgen bij het horen van de lezingen wel gedacht: Hoe kan God zo wreed zijn? Hij laat alle eerstgeborenen sterven! Zeker als wij het ook betrekken op de tijd waarin wij nu leven. Waarom kan God niets doen aan deze corona? Velen sterven er nu aan. Het blijven lastige vragen en zienswijzen, die we ook anders mogen bekijken.

Ik denk wat die 10^e plaag betreft, we het verhaal beter kunnen bekijken, begrijpen van de kant van het volk Israël. Het volk leefde als gastarbeider in Egypte. Men werkte hard, maar ver onder bestaansnormen. God hoort de klacht van zijn onderdrukte volk en daardoor is er een strijd gaande tussen de God van Israël en de Egyptische goden inclusief farao.

God wil het volk bevrijden, maar keer op keer verhardt farao zijn hart en laat het volk niet gaan. Farao is alle gevoel voor redelijkheid kwijt, zet de hakken in het zand, wil winnen van die God van Israël, omdat farao zichzelf een god waant. En geen oog heeft voor mensen die lijden.

Als je het dus bekijkt, vanuit de lijdende mens dan kun je ook anders kijken naar de bedoeling van het sterven van alle eerstgeborenen.

Dat alle eerstgeborenen sterven betekent in de joodse traditie dat er dan ook geen enkele toekomst kan zijn voor de manier waarop werd geleefd en geheerst in Egypte. Dat het een doodsland was zonder toekomst.

Ook in onze dagen, daar waar mensen worden onderdrukt, gekleineerd, niet in tel zijn, daar komt vroeg of laat een kentering.

Het is ook wat er gaande is in de straten van Jeruzalem, Jezus wordt binnengehaald als koning.

Het volk heeft te lijden onder de romeinse regering, maar ook onder de joodse gezagsdragers, die de opdracht van de romeinen hebben om het volk rustig te houden, dan mochten ze hun religie voortzetten.

Even dacht ik hierbij:

Ja, de afgelopen week gingen er ook stemmen op om alle kerkvieringen te verbieden. Maar grondwettelijk kan dat niet, maar het betekent wel voor ons dat we er met wijsheid en zorgvuldigheid mee om behoren te gaan. Niet meer mensen dan strikt noodzakelijk.

In Jeruzalem roept men Jezus hosanna toe.

Wat moet je daar in deze tijd mee?

Want hosanna is een vreugdekreet, maar ook roep om verlossing.

Ik las dat een collega het vertaalde naar nu met:

Hiep, hiep, help!

Ook in de kerk roepen we misschien hosanna, hiep, hiep, we zagen de blije gezichten van de kinderen met de Palmpasenstokken maar we roepen ook help, vanwege de tijd waarin we leven!

Die mengeling van vreugde en verlossing, dat hoort ook bij kwetsbaar mens zijn. En ook wij voelen ons kwetsbaar.

En dat brengt me bij het schilderij dat u op de schermen ziet.

Het is een schilderij van Charlotte Salomon.

Zij was joodse en vluchtte in de Kristalnacht in 1939 op advies van haar vader naar haar grootouders die in Zuid Frankrijk wonen.

Charlotte had geen gemakkelijk leven en begint dat leven en dat van haar moeder te schilderen.

Meer dan 1300 schilderijen maakt ze.

Op 24 september 1943 wordt ze opgepakt en naar Auschwitz vervoerd.

Daar wordt ze, 5 maanden zwanger, vermoord op 10 oktober 1943,

Dit schilderij dat u hier ziet zou anders vanmorgen ook te zien zijn geweest en ook bij het koffieconcert over de

Mauthausenliederen, dat hierna zou zijn.

Hanneke Evink zou erover zingen en bij vertellen.

Ze stuurde me eind februari al alle schilderijen over het leven van Charlotte.

En steeds kwam ik bij dit schilderij uit, want ik wilde dat het ook paste bij de lezingen van vanmorgen.

Niet wetende begin maart wat ons nog allemaal te wachten stond.

Waarom dit schilderij?

Het zusje van de moeder van Charlotte is verdronken, dat is wat ze hier schildert. Het heeft als titel: en zij stonden vol ontzag.

Bij de titel en het kijken van de meisjes vroeg ik me af: kijken ze vol ontzag?

Of is het meer passief? En hoe kijken wij naar dingen? vol ontzag, passief?

Hoe keken de mensen in Jeruzalem, toen Jezus werd binnengehaald?

Hoe keek men in Egypte, toen al die eerstgeborenen werden gedood?

Hoe keek men in de 2^e Wereldoorlog?

Volgende week is het 75 jaar geleden dat OIst/Wijhe werd bevrijd.

En nogmaals hoe kijken wij nu? Vol ontzag, passief of weten we het eigenlijk niet zo goed?

Omdat ook wij kwetsbaar zijn in ons mens zijn. En dat mogen we laten zien, ook in de kerk.

En om terug te komen op de vraag aan het begin, of God niet iets kan doen aan corona?

Ik las een mooi interview met Samuel Lee, de theoloog des Vaderlands.

Hij zei: God straft ons niet, wij straffen onszelf.

Wij zijn waarschijnlijk niet goed met elkaar omgegaan, met de natuur, met de dieren, heel onze leefstijl.

Maar in de opmaat naar Pasen, waarin we het lijden, sterven en opstaan van Jezus gedenken, mag ons geloof in God, ons ook vertrouwen geven dat het ergens weer goedkomt.

Als we door de pijn van de moeilijkheden gaan, dan mag je daarna weer opstaan. Komt er een nieuwe dag.

Of zoals Renske, Nienke en Lars op een kaartje aan Henken mij schreven:

Dans met je angsten

Spreek met je zorgen.

Hoe zwaar het soms lijkt,

Het wordt altijd weer morgen.

Ja, er komt een nieuwe morgen.

Daar vertrouwen we op.

Moge het zo zijn.

Amen